

werd evenwel zelf in de Maas neergeschoten, twee landden met verschillende beschadigingen weer op Waalhaven (waar zij in Duitse handen vielen), één landde op 'De Kooy' bij Den Helder, één maakte een noodlanding bij Zevenbergen in Noord-Brabant, drie streken met leeggeschoten mitrailleurbanden en bijna lege benzinetanks op het strand bij Oostvoorne neer – en werden daar op 12 mei door Duitse jagers in brand geschoten.¹ Benzine had men tijdig naar Oostvoorne kunnen transporteren, maar in alle verwarring was een aanzetslinger voor de motoren vergeten: de drie G-1's konden dus niet meer opstijgen.²

Door de luchtdoelmitrailleurs van Waalhaven werden, hoewel de bediening voor het eerst met scherp schoot, verscheidene Duitse toestellen neergehaald; de meeste mitrailleurs moesten echter na enige tijd door gebrek aan munitie het vuren staken. Bij de batterij luchtafweergeschut die op een van de pieren stond, kostte het grote moeite, te verhinderen dat de bemanningsleden wegrenden; de verderaf gelegen batterij kon nauwelijks functioneren doordat, als gevolg van kortsluiting in een kabel, de elektrische installatie en de telefoon uitgevallen waren³; het bleek onmogelijk, met spreektrampetten uit te komen boven het oorverdovend lawaai van de strijd in de lucht en te land.

Kort na het inzetten der bombardementen stonden bijna alle gebouwen van het vliegveld in brand; een korporaal en een soldaat die de telefooncentrale bedienden, bleven onverschrokken op post tot de ruimte waarin zij zich bevonden, instortte – de soldaat kwam daarbij om het leven. Van Rotterdam uit kon men de vuurgloed boven Waalhaven zien. In de alarmcentrale van de brandweer rinkelden de alarmschellen en een grote motorspuit begaf zich onmiddellijk op weg naar het terrein van de brand. Het hoofd van de brandweer op de linker Maasoever deed hetzelfde,

'en op weg daarheen constateerde ik met enige verwondering dat zich tamelijk veel mensen op straat bevonden of uit hun ramen hingen. Hadden zij allemaal zoveel belangstelling voor de brand? . . . Bovendien was het vreemd dat er veel vliegtuigen in de lucht waren en dat er steeds werd geschoten. Toch kwam de mogelijkheid van een aanval op ons land nog niet in mij op, zelfs niet toen ik vlak bij het vliegveld was aangekomen. Ik zag dat alle gebouwen van Waalhaven (behalve twee militaire barakken) in lichter laaie stonden . . . maar voordat ik me

¹ Molenaar: *De luchtverdediging*, II, p. 83–85, 108–113. ² Brief, 28 april 1969, van het hoofd van de sectie luchtmacht-historie van de luchtmachtstaf der Koninklijke Luchtmacht. ³ Om 2 uur 20 had de elektrische installatie nog goed gewerkt, om 4 uur bleek een snee in de kabel gegeven te zijn. Na de capitulatie werd zonder resultaat een onderzoek terzake ingesteld (Molenaar: *De luchtverdediging*, II, p. 105).